

คนดี

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เรื่องของนามธรรม เรื่องของความดี ความดีเป็นความดี ถ้าความดีอันนั้นมันเป็นที่สุด ในศาสนาต่างๆ ศาสนาสอนให้คนเป็นคนดีหมด แต่ความเป็นคนดีมันส่วนเป็นคนดีดี คนดี เห็นใหม่ เหมือนกับคนเริ่มต้นจุดสตาร์ท จุดสตาร์ทของแต่ละคนไม่เหมือนกัน

ถ้าจุดสตาร์ทของคน เหมือนเด็กๆ วิ่งไปเก็บเลน วิ่งหिनกอง เห็นใหม่ ไปเก็บหिनมากอง วิ่งไปแล้วก็เก็บมากองไว้ที่จุด จุดสตาร์ทหมายถึงหัวใจที่ว่าเป็นคนดีๆ ใจ เป็นคนดีขนาดไหนมันก็ ไปเก็บไอ้ก้อนหินนั้นมากองไว้ที่กองไหน? เพื่อจะเป็นผู้ที่ชนะใจใหม่? เป็นคนดี เห็นใหม่ จุดสตาร์ทวิ่งไปเก็บหिनมากอง หินกับวิ่งกองกันๆ เป็นอย่างนั้น

จุดเริ่มต้นจากหัวใจตรงนั้นเป็นคนดี แล้วเอามากองขนาดไหนมันก็กองไว้เฉยๆ ยิ่งกองมากขนาดไหน คนดีหรือคนไม่ดีมันก็ไปปรับภาวะไอ้ตรงหัวใจนั้น ตรงหัวใจนั้นเก็บภาวะไว้ เพราะอะไร? เพราะว่าไม่ได้ทำลายกิเลสแม้แต่นิดเดียวเลย

นี่คนดี คำว่า “คนดี” มันดีทางโลกเขา แต่ในดีเรื่องศาสนา คนดีอย่างไรก็เห็นแก่ตัว คนต้องเห็นแก่ตัว โดยสัญชาตญาณของมนุษย์ต้องเห็นแก่ตัวหมด นี่ที่ว่าเป็นคนดีแล้วจะทำเรื่องเอาศาสนาไปฝากกับคนดี...

ฝากไม่ได้หรอก ศาสนานี้ฝากไว้กับผู้บริสุทธิต่างหากละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้ที่ตรัสรู้ถึงเป็นศาสดาสอน สอนที่ว่าไม่มีกิเลสในหัวใจเลย ถึงบอกว่าให้ไม่มีการเบียดเบียนกัน เป็นผู้ที่ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อแม้แต่ศาสดาพูด ไม่ให้เชื่อใครพูด ไม่ให้เชื่อทั้งหมด “กาลามสูตร” อย่าเชื่ออย่าเชื่อ อย่าเชื่อ อย่าเชื่อ ให้พิสูจน์ ให้รู้ด้วยตนเอง พิสูจน์ก่อน พิสูจน์ให้ตัวเองรู้ขึ้นมา แล้วเป็นปัจจัยตั้งรู้จำเพาะตัวนั้น

พระสารีบุตรยังไม่เชื่อพระพุทธเจ้าเลย ไม่เชื่อเพราะอะไร? เพราะตัวเองรู้เองเห็นเอง เห็นตามความเป็นจริงอันนั้น ความเป็นจริงอันนั้นมันจะเข้ากัน เข้ากับหลักความเป็นจริง มันจะปล่อยวางได้ทั้งหมด

นี่คนดี ศาสนาพุทธสอนถึงตรงนี้ไง สอนถึงว่าไอ้หินเอามากองไว้นะ กองไว้นั้นมันถึงจุดสตาร์ท แต่ทำลายหัวใจทั้งหมด ทำลายหินกองนั้นทั้งหมดด้วยมัลลคอรียสัจจิงเขาไม่มี ถึงว่าฝากกับใครก็ไม่ได้ ศาสนาฝากใครไม่ได้ แต่ในเมื่อชาวพุทธเราจะเริ่มต้นตรงนี้ ก็เริ่มต้นตรงนี้เพื่อมีหลักประกันรองรับเอาไว้ รองรับเอาไว้เพื่อให้มีหลักประกันใช่ไหม? แต่ถ้าทำลายกัน อ้างแต่ว่าความดีๆ ศาสนาสอนแต่ความดี...

เชื่อถือไม่ได้... ไม่มีหลักประกันเชื่อถือไม่ได้ ไม่มีหลักประกันใดๆ ทั้งสิ้น ต้องมีหลักประกันขึ้นมา หลักประกันนั้นเพราะว่าคนเราเกิดมาแล้วต้องตายทั้งหมด ในหัวใจของเราเกิดมา เห็นไหม รุ่นของเราทำได้ เพราะอะไร? เพราะศาสนาที่กำลังเจริญอยู่ ในกึ่งพุทธกาล ศาสนาเจริญอยู่ เราก็มีความสุขความสบาย แล้วห่วงลูกห่วงหลานไหม?

ถ้าห่วงลูกห่วงหลาน ห่วงต่อไปข้างหน้า ต่อไปข้างหน้าเขาจะอยู่กันอย่างไร? เขาจะทำอย่างไร? เพราะว่ามันเบียดเบียนมาแล้วก็ไม่มีหลักประกันว่า คนที่ว่าเป็นหลักประกัน คนที่รู้จริงเห็นจริงตรงนี้มันไม่เห็น เพราะพูดถึงคำว่า ความดีนะ เขาดีแล้วทำไมไปว่าเขา? เขาเป็นคนดีแล้ว เขาเป็นคนที่ว่ามาช่วยเหลือสังคม ไปว่าเขาได้อย่างไร?

ช่วยเหลือสังคม สังคมมันเรื่องของเปลือก ศาสนามันไม่เรื่องของสังคมนะ ศาสนานี้มันเรื่องของสัตว์ สัตว์นี่เป็นสัตว์สังคม แต่ศาสนาสอนเรื่องหัวใจ ให้มันมีความละเอียดอ่อนเข้ามาใจ ให้มีความเมตตา กัน ความเอื้อกัน เห็นไหม มันละเอียดอ่อนมันเรื่องของใจใจ เรื่องของสังคม เรื่องของความเจริญ จักระเบียบสังคม เห็นไหม มันก็เหลือจักระเบียบความคิด เริ่มต้นจักระเบียบความคิด สุตมยปัญญา เรียนมานี้จักระเบียบความคิด จักระเบียบความคิดแล้วความคิดนั้นเห็นถูกต้อง หรือเห็นไม่ถูกต้อง?

ถ้าเห็นไม่ถูกต้อง มันดีหยาบๆ ดีศีลธรรมจริยธรรม แต่ถ้าความดีความจริง มันชำระกิเลส มันขัดเราไปหมดนะ กิเลสหินกองนั้นมันจะขัดหัวใจไปตลอด มันจะขัดเกล้าไป มันจะขัดในหัวใจแล้วมันมีความทุกข์มาในหัวใจ

ถ้าความทุกข์ในหัวใจนะ มันเบียดเบียนตนเองก่อน เบียดเบียนตนเอง เห็นไหม ถ้าพูดถึงเป็นหลักของคน คนทุกคนต้องดีหมด ถ้าดีๆ คนนั้นดี แล้วใครเป็นหัวหน้าคนดีล่ะ? เห็นไหม กิเลสมันเอาตรงนั้นเอาตรงนี้ มันจะนั่งบนหัวคน มันจะเอาตรงเบียดเบียนคนอื่น มันจะเอาชนะคนอื่น

กิเลสมันเป็นอย่างนั้น มันเบียดเบียนตนโดยไม่รู้สึกรู้ตัว ก็เอาความดีมาเป็นการแอบอ้าง ใจความดีอันนั้นเป็นความดี ความดีมันบริสุทธิ์จริงหรือไม่บริสุทธิ์จริง ถ้าบริสุทธิ์จริง ความดีอันนั้นให้ผลในบุญกุศล ถ้าความดีที่ทางโลกเขาจะ ความดีที่เขาพลิกแพลงกัน อันนั้นเป็นความดีหรือ? ความดีเพื่อเขาไป เพื่อเขาจะได้เป็นหัวหน้าคน เพื่อเขาจะได้ยอมรับกับสังคม

เรื่องของสังคมเป็นเรื่องของการยอมรับ แต่เรื่องศาสนาเป็นเรื่องการยอมรับตัวเองใจ อตุตทา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนมีความสุขในตนแล้วอยู่ในป่าในเขา พระพุทธเจ้าตรัสรู้ในป่านะ อยู่ในป่าตลอด ครูบาอาจารย์เราอยู่ในป่าในเขา อยู่กับสิ่งที่เป็นธรรมชาติ ทำไมคนเขาค้นค้นเข้าไปแสวงหาล่ะ? ทำไมเขาค้นค้นเข้าไปแสวงหาความนั้น เพราะอะไร?

เพราะหัวใจอันนั้นมันพึ่งตนเองได้ เห็นไหม พอหัวใจพึ่งตนเองได้ อยู่ด้วยเป็น เอโก รัมโม เป็นเอก เป็นหนึ่งเดียว สัตว์สังคมนี้พูดว่าเป็นความดีๆ แต่อยู่ด้วยตัวเองไม่ได้ ต้องอยู่ด้วยการพึ่งพาอาศัยกัน อยู่ด้วยคนเดียวมันก็เป็นเหงา มันก็ว่าเหว มันก็ทุกข์ มันก็เป็นความกลัวไปในหัวใจ ต้องอาศัยกัน อาศัยกันก็เบียดเบียนกัน แล้วก็เอาหลักศาสนามาอ้างเพื่อเบียดเบียนกัน

แต่ของเราพูดถึง เอโก รัมโม จิตนี้เป็นหนึ่ง อยู่ในป่าในเขา อยู่คนเดียวก็อยู่ได้ แต่อยู่คนเดียวก็อยู่ได้มันแสวงหาความสุขใจ เป็นที่พึ่งของตนแล้วถึงเผยแพร่ศาสนาออกมาให้คนเข้าถึงหลักของศาสนานั้น เข้าถึงหลักนามธรรมอันนั้นใจ

นี่ที่ว่าจุดศราร์ทของคนมันไม่เหมือนกัน จุดศราร์ทขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรงจุดศราร์ทนี้มันสะอาดบริสุทธิ์ทั้งหมด ภาวสวะ ภพ ไม่มีกองหินนั้น กองหินที่กดถ่วงหัวใจอยู่ ไม่มี กองหินที่เรามาเทียบเคียงกันว่าฉันมีมากกว่า ฉันมีน้อยกว่า ฉันจะเป็นฝ่ายชนะ ฉันจะเป็นฝ่ายแพ้... ไม่มี มันเอาชนะเอาแพ้กันเพราะเปรียบเทียบถึงว่ากองหินใครจะกองมากกว่ากัน ก็ความดีความชอบในหัวใจใครจะได้มากกว่ากันใจ

ความดีความชอบในหัวใจ คุณงามความดี เอาคุณงามความดีมาเปรียบเทียบกัน แต่หลักความจริงแล้วบุญกุศลมันเข้าถึงหัวใจ บุญกุศลนั้นมันเป็นสิ่งที่เป็นอำนาจวาสนาบาร์มีให้กับใจดวงนั้น ให้ไปถึงความสุขได้ พอไปถึงความสุขได้ ทุกดวงใจทุกหน่วยของสังคมเป็นคนดีหมด ทุกหน่วยของสังคมไม่เบียดเบียนกัน

เวลาเรื่องสังคม คนนั้นไม่ดีต้องดัดแปลงตรงนั้น ต้องสอนให้เด็กก่อนนะ ทุกคนต้องยึดเบียดให้เด็กก่อน เด็กต้องเป็นคนดีขึ้นมาก่อน แล้วผู้ใหญ่ซึ่งหัวมัน แต่ของศาสนาไม่ใช่ ผู้ใหญ่ต้องเป็นตัวอย่างของเด็ก ถ้าผู้ใหญ่เป็นตัวอย่างของเด็ก เด็กจะมีกรรมแบบอย่าง ถ้าผู้ใหญ่ไม่เป็นตัวอย่างของเด็ก เห็นไหม อย่าสูบบุหรี่นะ อย่าทำตามฉันนะ แล้วตัวเองก็คาบบุหรี่อยู่กับมือ แล้วสอนเด็กไม่ให้ทำ แต่ตัวเองทำอยู่อย่างนั้น แล้วมันจะเป็นสอนเขาได้อย่างไร?

นี่มันเป็นสังคม มันสอนกันอย่างนั้น มันเบียดเบียนกันอย่างนั้น มันให้คนอื่นดี ไม่ให้ตัวมันเองดี แต่ของหลักศาสนาพุทธนี้ อุดตา หิ อุดตโน นาโถ คน! คนเป็นที่พึ่งแห่งตน คนนั้นเป็นคนดีก่อน แล้วคนนั้นคนดีนั้นอยู่นะ สังคมเขาหันมามอง ทำไมคนๆ นั้นเป็นคนดี? ทำไมคนนั้นเขาอยู่ของเขาได้? ทำไมคนนั้นมีความสุขในหัวใจ?

เขาเริ่มสนใจ เขาเริ่มจะแสวงหามาเอง เขาถึงเข้าไปหาครูบาอาจารย์ เขาแสวงหาตรงนั้นไง ทำไมครูบาอาจารย์ท่านอยู่ได้? ทำไมท่านมีความสุขของท่านในหัวใจนั้น? หัวใจนั้นทำอย่างไรถึงจะเป็นความสุขจนได้?

เราแสวงหาอยู่ แสวงหาเรื่องของโลกไง แสวงหาเรื่องก้อนหินไง ก้อนหินนั้นเอามาทับหัวใจ กดถ่วงหัวใจไว้ให้มันหนักหน่วงในหัวใจนั้น จุดสตาร์ทออกไปก็ไม่ว่า แล้วไปเก็บก้อนหินมานี้กว่าเป็นสมบัติ ก็มากองไว้ที่ทับหัวใจก็ไม่ว่า แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า

“สิ่งที่เป็นตัวตน ทำความสงบของเราเข้ามาที่ใจก่อน ถ้าใจนั้นสงบมันจะเห็นกองหินนั้น กองหินนั้นกับหลักนั้นไม่ใช่อันเดียวกัน”

อันนี้ก็เหมือนกัน กิเลสกับใจนี้ไม่ใช่อันเดียวกัน ทัศนียานะ ความถือตน ความอวดตน ความดีความไม่ดีในหัวใจนั้นไม่ใช่เรื่องของหัวใจ มันเป็นเรื่องเกิดดับเกิดดับกลางหัวใจ เหมือนกองหินที่เกิดดับเกิดดับกลางหัวใจ มันสามารถทำลายได้ ถ้าสามารถทำลายไ้อีกองหินในหัวใจเห็นไหม ด้วยอะไร? ด้วยภาวนามยปัญญา ด้วยมัคคอรียัจจัง มีเฉพาะศาสนาพุทธ

ศาสนาพุทธประเสริฐประเสริฐตรงนี้ ประเสริฐมาตั้งแต่สุกัทัฑธะถามพระพุททเจ้าแล้ว
“ลัทธิศาสนาต่างๆ ทุกว่าศาสนาไหนก็เป็นศาสนาที่มีคุณงามความดีมาก ว่าศาสนาไหนก็มีพระ
อรหันต์”

พระพุททเจ้าบอกว่ “ในศาสนาไหนไม่มีมรรค...” แล้วในศาสนาไหนไปค้ันสิ มันไม่มี
หรรค มรรคในศาสนาต่างๆ ไม่มีนะ มีแต่ในศาสนาพุททนี่เท่านั้น อริยสังคักับมรรคนี้เป็นหัวใจ
ของศาสนาเพราะอะไร?

เพราะอริยสัง ทุกข์ สมุททัย นิโรธ มรรค เห็นใหม่ ทุกข์ สมุททัยนี้มันเป็นเรื่องความทุกข์ใน
หัวใจ มันเป็นเรื่องสังจะความจริงในสังจะของหัวใจของเราที่เกิดมา แล้วนิโรธกับมรรค เห็นใหม่
มรรคในศาสนาอื่นมันมีมาแก้กัน อริยสังมันเป็นไปได้แล้วมันทำได้จริง พอมันทำได้จริง มันก็เป็น
ผลไง

ถ้าผู้ใดทำได้จริง หัวใจดวงนั้นก็จะเป็นผลขึ้นมา เป็นผลขึ้นมาก็เป็น อตุตา หิ อตุตโน นา
โถ แล้วก็ปล่อยวางๆ นะ ปล่อยวาง ไม่รับรู้เรื่องศาสนา ไม่รับรู้ไง แล้วไม่ปริกษาพวกนี้ไง ถ้า
ปริกษาพวกนี้ ถึงบอกว่อะไรเป็นหลักค้ำประกัน?

ถ้าพวกนี้พวกที่ทำใจได้แล้ว เขาจะไม่ไ่ว้ใจเรื่องอย่างนั้นเลย เรื่องความดี เล่ห์เหลี่ยมของ
กิเลส ความดีของเขาเหลี่ยมของกิเลสมันซ่อนอยู่ในนั้น กับความดีจริงที่ว่ไม่มีเล่ห์ไม่มีเหลี่ยมใน
หัวใจนี้ อันนี้ต่างหากถึงจะเป็นที่พึ่งได้จริง ถ้าที่พึ่งได้จริงออกขึ้นมาในหัวใจดวงไหน ดวงใจดวง
นั้นจะเป็นหลักประกันของใจดวงนั้น

นี้มีหลักประกันอย่างนี้ต่างหาก ถึงว่เป็นหลักประกันได้ในเรื่องของศาสนา ช้้ในในเรื่อง
ของใจก็ได้ แล้วมองเห็นภัยไง มองเห็นภัยที่ว่กลบเกลื่อนกัน ให้เห็นว่เป็นความดีเสมอกัน เป็น
ความดีเสมอกันแล้วจะเป็นอันเดียวกัน อันเดียวกันมันอันเดียวกันไค้อย่างไร?

จ้้หุมราช้้หมาแห่งกับสิ่งทีว่เป็นเพชรเป็นพลอยนี้ จะมากลุกเคล้ากันเป็นไปไม่ได้เลย
เป็นไปไม่ได้ทีว่มาคลุกๆ กันแล้วว่ให้เหมือนกัน เป็นไปไม่ได้ แต่เขาว่าเหมือนกันนะ พอ
เหมือนกันมันก็... (เทบสิ้นสุคเพียงเท่านั้น)